

גאולה – דבר ההורים בטקס הסיום

כשהייתי בגאליה ילדותי היתה כמו נחל שקט וזורם באביב, שוטף איתו עלי אלונים וילדים בחופשה.

כשהייתי בבלפור הרגשתי כמו ספינת דייגים העוברת במסלול אבנים מסוכן ורדוד. המעבר לעירוני א' היה כמו לפגוע בקיר לבנים במהירות מירבית ולא להרגיש את השרירים מן הכאב.

להגיע לגאולה היה כמו יד מושטת להצילי בים סוער לאחר איבוד הספינה. והיום אני כמו מלאך יחיד בסירה ישנה, מתקן חורים ומטלטל את דרכי, מנסה שהסירה לא תטבע.

את הדברים הללו כתב בני רואי בשנה שעברה, בתרגיל כתיבה יוצרת עם יעל.

כשהגענו לפני שלוש שנים לגאולה בחיפוש אחר מסגרת לימודים חדשה אמר לי רואי: כאן אני רוצה ללמוד. לא הייתי בטוח שזו הבחירה הנכונה וניסיתי לשכנע אותו לתת הזדמנות לאפשרויות אחרות, אבל הוא פשוט ידע, מהרגע הראשון, שגאולה היא המקום בשבילו.

ברגע ההוא עדיין לא יכולתי לדעת כמה משמעותית תהיה הבחירה הזאת, ועד כמה החוויה שלו ושלנו בגאולה תהיה שונה ממה שהכרנו קודם לכן. יכולתי רק לקוות.

לכל אחד מילדינו, בוגרי גאולה, יש סיפור משלו, אבל נדמה לי שיהיה נכון לומר שכל אחד מהם, כשהגיע לכאן, סחב על הגב כמה ספקות. ולמרות זאת, כל אחד מהם החליט לתת הזדמנות נוספת לעצמו, ולדבר הזה שנקרא "בית ספר".

יש משפט שנשאר אתי מסרט ארגנטינאי שראיתי לאחרונה בנטפליקס. הסרט נקרא "המורה המחליף", ומסופר בו על מורה לספרות שמגיע לתיכון שתלמידיו מתמודדים עם נסיבות חיים מורכבות. באחת הסצנות מישהו אומר שם: "אף אחד לא מציל את עצמו לבדו". נכון, אנחנו מתגברים על קשיים באמצעות הכוחות הפנימיים שלנו, אבל החוכמה היא גם למצוא את האנשים שיעזרו לנו. שיושיטו לנו יד בים סוער. בגאולה הילדים שלנו מצאו אנשים שרצו לתמוך בהם ושגם ידעו לעשות זאת. ואנו ההורים מצאנו כאן שותפים: הצוות של גאולה ראה את הילדים

שלנו כפי שאנחנו ראינו אותם – חכמים, מוכשרים, מעניינים, חד-פעמיים, מלאי יכולת. הוא "החזיק מהם", הוא הקשיב להם והתעניין בעולמם. ובמקום לנסות לדחוס אותם לתוך קופסאות מוכנות, הוא איפשר להם להיות מי שהם, עם הרבה גמישות מצד המערכת. מבחינתי, צוות גאולה אהב את הילדים שלנו ביחד איתנו.

חלק מהבוגרים שלנו אולי מחייכים עכשיו חיוך אירוני וחושבים שאני מגזים. כי הרי זה לא שהכל היה נפלא, נכון? אבל אנחנו, ההורים, יודעים שתסכולים וקונפליקטים קיימים גם במסגרות הכי טובות. והמסגרות הטובות הן אלה שמתמודדות עם הקשיים מתוך אהדה, פתיחות ושאיפה מתמדת להשתפר.

בגאולה חיפשו תמיד דרכים יצירתיות להכין את התלמידים לבגרויות, אבל זו אף פעם לא היתה המטרה היחידה. לכל אורך הדרך יזם בית הספר פעילויות שחרגו מהמטרה המוגבלת הזאת, והן נעשו עם הרבה מחשבה והשקעה של הצוות. אני אישית אזכור במיוחד את מסע ההישרדות המדהים בנגב, ואזכור גם את חדר המוזיקה שהעניק לחלק מהתלמידים, כולל לבן שלי, הרבה שעות יפות. והיו גם המחויבות האישית של ימי חמישי, ומגמת "למידה בעזרת התמחות" עם הבחירה האישית שהיא מאפשרת, ופרויקט השארת חותם מהחודשים האחרונים, ועוד פעילויות שבהן התגלמו הייחודיות והעוצמה של בית הספר הזה. מעבר לכך, הצוות השקיע השקעה יוצאת דופן בהכנת הבוגרים להמשך הדרך – לשירות הצבאי או הלאומי, ללימודים וכן הלאה, כל אחד לפי המתאים לו. התמיכה והעזרה שקיבלנו בהיערכות לקראת הבאות היא עצומה, ואני לא יכול שלא להזכיר פה את שרון, המחנך של הבן שלי, שהקדיש שעות רבות כדי להנחות אותנו ולסייע לנו בסבכים בירוקרטיים שונים שנוגעים לשלב הבא. שרון, אין כמוך. במובן הזה אני מרגיש שאנו לא באמת נפרדים, אנשי גאולה ממשיכים ללוות אותנו עוד כברת דרך.

אנו, ההורים ובני המשפחה, מבקשים להביע כאן את תודתנו העצומה לכולכם: למורים, למחנכים, ליועצים, לאנשי המנהל, למנהלת הנפלאה דנה, ולכל אנשי הצוות. תודה על המסירות, האכפתיות, הפתיחות והגמישות, על הרוח הטובה והתמיכה בילדינו. תודה שהייתם שם בשבילם ובשבילנו. תודה שעזרתם להם לראות שהם מוכשרים ומוצלחים ויפים, בדיוק כפי שהם. תודה על הכל.

ולכם, בוגרי גאולה, אנו מאחלים שתצליחו בכל מה שחשוב לכם ותרגישו תמיד אהובים ובעלי ערך. שעולמכם ימשיך לגדול ולהביא אתכם למקומות חדשים, לאנשים חדשים, לאפשרויות חדשות. שהחברויות שיצרתם פה ימשיכו להיות חלק מחייכם. שהסירה שלכם תגיע לחוף מבטחים. עשיתם דרך מרשימה, אנו אוהבים אתכם וגאים בכם מאוד.